



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobkyně: **M. V.**, státní příslušnost Arménie
zastoupené advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Hrdinů 1634/3, Praha 4

za účasti: 1. A. G.
2. I. G.
oba zastoupeni advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Příkop 8, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 4. 2022, čj. MV-42089-5/SO-2022

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 7. 4. 2022, čj. MV-42089-5/SO-2022, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 1. 2022, čj. OAM-14074-54/PP-2015, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč k rukám její zástupkyně Mgr. Pavlíně Zámečnickové, advokátky, sídlem Příkop 8, Brno, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně je zletilá cizinka, občanka Arménie. Dne 2. 10. 2015 požádala o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky s tím, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Za své rodinné příslušníky označila manžele G. (osoby zúčastněné na řízení). Jedná se o její tetu a strýce (oba jsou občany ČR), kteří si žalobkyni již jako zletilou osvojili a na nichž je údajně závislá výživou. Ministerstvo vnitra zamítlo podanou žádost rozhodnutím ze dne 19. 6. 2018, čj. OAM-14074-29/PP-2015, neboť žalobkyně se podle něj nenachází v postavení rodinného příslušníka občana EU ani se na ni příslušná ustanovení nedají použít obdobně. Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podala společné odvolání žalobkyně i osoby zúčastněné na řízení, žalovaná Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců je však zamítla rozhodnutím ze dne 29. 11. 2018, čj. MV-124452-4/SO-2018. Proti tomuto prvnímu zamítavému rozhodnutí Komise podala žalobkyně žalobu ke zdejšímu soudu a byla úspěšná. Krajský soud v Brně rozhodnutím ze dne 25. 3. 2021, čj. 30 A 3/2019 - 45 zrušil rozhodnutí Komise a vrátil ji věc k dalšímu řízení kvůli tomu, že dostatečně neposoudila možný zásah rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně.
2. Žalovaná v dalším řízení zrušila rozhodnutí Ministerstva vnitra a věc se tak vrátila před prvostupňový orgán. Ministerstvo vnitra vydalo nové rozhodnutí ze dne 10. 1. 2022, čj. OAM-14074-54/PP-2015 (dále též „rozhodnutí o přechodném pobytu“), kterým opět zamítlo žádost žalobkyně o povolení přechodného pobytu. Žalobkyně jej napadla odvoláním, které žalovaná rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „napadené rozhodnutí“ nebo „odvolací rozhodnutí“), zamítla a dospěla ke stejnému závěru, jako v předešlém řízení. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobkyně žalobou podanou ke zdejšímu soudu dne 13. 5. 2022. Předmětná věc se tak před krajským soudem ocitá podruhé.

II. Shrnutí žaloby

3. Žalobkyně navrhuje napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost z několika důvodů. Žalovaná velmi jednoduše dezinterpretuje příběh žalobkyně. V Arménii nemá žádné vazby, její rodina s ní přetrhala všechny vztahy a trpěla tam fyzické a psychické násilí (což prokázala v civilním řízení u Městského soudu v Brně). Tvrzení žalované, že se žalobkyně může jednoduše vrátit a začít v Arménii nový život, je velmi zjednodušující a vůbec neodpovídá její životní situaci. Právě díky kontaktu s osobami zúčastněnými na řízení je žalobkyně v psychické rovnováze. Tyto individuální okolnosti týkající se žalobkyně a osob zúčastněných na řízení Ministerstvo vnitra nijak nezohlednilo a žalovaná nesjedнала nápravu. Žalovaná opět odmítla uznat pohnutý životní příběh žalobkyně jako důvod pro pobyt, ačkoliv na něj upozorňoval Krajský soud v Brně v předchozím rozsudku.

4. Dále žalobkyně v odvolání namítala, že v prvostupňovém řízení navrhovala výslech osob zúčastněných na řízení. Ministerstvo tyto důkazy neprovedlo. Žalovaná se s touto námitkou nevypořádala a napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.
5. Žalobkyně také brojí proti posouzení správních orgánů, že není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Žalovaná setrvale tvrdí, že žalobkyně je schopna se živit a neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, proč není schopna uspokojovat své základní potřeby sama a proč si ve své zemi původu nemůže zajistit obživu bez pomoci osob zúčastněných na řízení. Ale žalobkyně to v řízení tvrdila a prokazovala. Kvůli psychickým problémům a traumatizujícímu zážitku v Arménii nemohla žít normálním životem, musela Arménii opustit a byla nucena vyhledat odbornou lékařskou pomoc. Po příchodu do České republiky ji osoby zúčastněné na řízení poskytly pomoc, rodičovskou lásku, pocit bezpečí a tím jí pomohly stabilizovat její psychický stav. Proto je schopna vést normální život po boku svých osvojitelů, ačkoliv je kvůli tomu na nich závislá v každodenním životě. Nelze přitom vycházet jen z toho, že je žalobkyně zletilá. Vyživovací povinnost mezi předky a potomky trvá bez ohledu na věk osob.
6. Konečně žalobkyně brojí proti tomu, jak její vztah s osobami zúčastněnými na řízení posoudila žalovaná. Osvojením zletilé osoby vzniká trvalý vztah rodiče a dítěte, bez ohledu na omezení příbuzenských a majetkových vztahů vyplývající z právní podstaty osvojení zletilého.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná navrhuje podanou žalobu zamítnout. Žalobkyně je dcerou bratra A. G. (jedné z osob zúčastněných na řízení) a je mezi nimi vztah teta - neteř. To však není rodinným vztahem zakládajícím postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES a zákona č. 326/1999 Sb. Pokud jde o osvojení, tak žalobkyně byla v jeho průběhu zletilá. Nejde o osvojení, které je obdobou osvojení nezletilého. Nepřiměřenost rozhodnutí nemůže být dána ani obtížnou životní situací žalobkyně. Ta do České republiky přicestovala v roce 2013 a měla dost času na to, aby si svůj pobyt zde zlegalizovala.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala.
9. Žaloba je **důvodná**.

Procesní situace

10. Pokud jde o skutkový stav, soud jen stručně shrne, že žalobkyně přicestovala na území České republiky dne 12. 5. 2013. V následných správních řízeních kontinuálně a konzistentně tvrdila, že je rozvedená, manžel v Arménii ji týral, po jedné potyčce potratila a již nemůže mít děti. Po hádce s jejím manželem zemřel na infarkt její otec. Matka jí toto dodnes vyčítá, proto již nejsou v kontaktu, stejně tak se nestýká ani se svou sestrou. V Arménii vystudovala střední školu a začala chodit i na vysokou. Rodný jazyk si pamatuje a částečně umí rusky. Jelikož byla v Arménii ve špatném psychickém stavu, přijala nabídku tety a strýce, aby přicestovala za nimi do ČR, kde žádala neúspěšně o mezinárodní ochranu i pobytové oprávnění. Strýc a teta se stali jejími adoptivními

rodiči, bydlí u nich. Oni za ni v současné době vše hradí, ona jim pomáhá v domácnosti. Léky proti depresím užívala naposledy v Arménii (2013).

11. Žalobkyně podala postupně celkem tři žádosti o udělení azylu, jejichž obsah není soudu znám. První řízení se vedlo od 22. 5. 2013 do 6. 6. 2013 (zastaveno pro zjevně nedůvodný návrh), druhé řízení trvalo od 1. 11. 2013 do 27. 2. 2014 (řízení zastaveno, neboť byla žádost nepřipustná), a třetí řízení probíhalo od 9. 4. 2014 do 19. 6. 2014 (zastaveno ze stejného důvodu). Dne 14. 7. 2014 podala žalobkyně žádost o udělení povolení k přechodnému pobytu podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Ani ta nebyla úspěšná - Ministerstvo vnitra ji zamítlo rozhodnutím ze dne 12. 8. 2015. Nakonec, dne 2. 10. 2015, podala žalobkyně druhou (nyní projednávanou) žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, v níž za rodinné příslušníky označila manžele G. Během tohoto řízení rozhodl Městský soud v Brně rozsudkem ze dne 15. 3. 2016 v řízení o osvojení zletilého o tom, že se žalobkyně od právní moci tohoto rozsudku stává osvojencem manželů G. s tím, že se jedná o osvojení, které není obdobou osvojení nezletilého.
12. Z úřední činnosti je soudu známo, že krátce po podání druhé žádosti o povolení k přechodnému pobytu, dne 13. 10. 2015, vydala Policie ČR žalobkyni tzv. výjezdní příkaz, podle nějž měla povinnost vycestovat z území České republiky do 11. 11. 2015. Žalobkyně toto rozhodnutí neuposlechla a dne 2. 1. 2018 byla zajištěna, neboť při kontrole prováděné hlídkou policie v mezinárodním vlaku jedoucím z Bratislavy do Brna nepředložila platné vízum či jiné oprávnění k pobytu. K dotazu žalované Ministerstvo vnitra sdělilo, že stále probíhá řízení o poslední žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu, přičemž na žalobkyni nedopadá § 87y zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť v této žádosti neuvedla nové skutečnosti a ani po svém osvojení nesplňuje podmínky dle § 15a téhož zákona. Dne 2. 1. 2018 zahájila žalovaná správní řízení o správním vyhoštění stěžovatelky. Správní orgán I. stupně na základě zjištěných okolností „odklonil“ řízení o správním vyhoštění do řízení o povinnosti opustit území a poté žalobkyni dne 26. 2. 2018 uložil povinnost opustit území ČR do 30 dnů od převzetí daného rozhodnutí.
13. Proti rozhodnutí o povinnosti opustit území podala žalobkyně žalobu, kterou zdejší soud zamítl rozsudkem ze dne 21. 8. 2018, č. j. 33 A 22/2018 - 27. Ten však následně zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16. 10. 2019, čj. 7 Azs 374/2018 - 28, č. 3946/2019 Sb. NSS, přičemž zároveň zrušil i rozhodnutí žalované Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
14. Krajský soud zde tyto procesní souvislosti rekapituluje zejména proto, že výše citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 7 Azs 374/2018 - 28 se argumentačně vypořádalo s většinou otázek, jež jsou rozhodné pro nyní posuzovanou věc. Je tomu tak proto, že se žalobkyně v řízení o povinnosti opustit území dovolávala legality svého pobytu na základě § 87y zákona o pobytu cizinců, přičemž jednou z podmínek uplatnění tohoto ustanovení je podle judikatury i fakt, že cizinec v období, kdy takto na území ČR pobýval, skutečně byl rodinným příslušníkem občana EU (bod 21 citovaného rozsudku). Nejvyšší správní soud tak provedl výklad § 15a zákona o pobytu cizinců a aplikoval jej na situaci stěžovatelky (nynější žalobkyně). Dospěl k závěru, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana EU ani na ni nelze příslušná ustanovení aplikovat obdobně. Krajský

soud v Brně se s hodnocením skutkových okolností daného případu i s posouzením právních otázek ze strany Nejvyššího správního soudu zcela ztotožnil, proto má za to, že v podrobnostech postačí na jeho výše citovaný rozsudek čj. 7 Azs 374/2018 - 28 odkázat.

15. Následně Ministerstvo vnitra žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky zamítlo rozhodnutím ze dne 19. 6. 2018 a žalovaná jej potvrdila. Proti němu se žalobkyně bránila žalobou a byla úspěšná. Krajský soud zrušil rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení.
16. V následujícím řízení žalovaná zrušila původní rozhodnutí Ministerstva vnitra. Ze správního spisu vyplývá, že Ministerstvo vnitra doplnilo spis o listinné důkazy a žádalo po žalobkyni (výzva ze dne 8. 6. 2021) předložení platného cestovního dokladu, dokladu o zajištění ubytování, o zdravotním pojištění a dokladu potvrzujícího její „status“ rodinného příslušníka občana Evropské unie. Žalobkyně požadované podklady doložila (odstranění vad žádosti ze dne 23. 6. 2021), k prokázání vztahu s občanem Evropské unie navrhla výslech osob zúčastněných na řízení. Ministerstvo vnitra předvolalo k výslechu jen žalobkyni a jeho průběh je zaznamenán v protokole ze dne 22. 9. 2021, čj. OAM-14074-49/PP-2015. Součástí spisu je ještě záznam popisující výsledek šetření Policie ČR na adrese Zahradníková 930/11, Brno (kde má žalobkyně bydlet s osobami zúčastněnými na řízení) s tím, že při třetím „pokusu“ tam žalobkyni zastihla. Podle záznamu pak vybavení domácnosti odpovídá soužití žalobkyně a dalších osob.

Námítka nepřezkoumatelnosti

17. Nejprve se soud musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Její příčinou může být buď nesrozumitelnost, nebo nedostatek důvodů. V obou případech však platí, že je potřeba s tímto institutem zacházet obezřetně a vyhradit jeho užití pouze těm případům, kdy vady odůvodnění reálně brání soudu v tom, aby napadené rozhodnutí přezkoumal (ve vztahu k soudním rozhodnutím srov. k nesrozumitelnosti rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013 - 25, bod [19], k nedostatku důvodů pak usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016 - 123, č. 3668/2018 Sb. NSS, body [29] - [30]). Zejména je nutno zdůraznit, že správní orgán, stejně jako soud, není povinen vyvracet jednotlivě každou dílčí námitku, pokud své rozhodnutí jako celek logicky a přesvědčivě odůvodní (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU 247).
18. Žalobkyně své námitky stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí strukturovala do několika bodů. Za prvé se žalovaná nevypořádala s neprovedeným důkazem před správním orgánem I. stupně (výslech osob zúčastněných na řízení), za druhé se žalovaná nevypořádala se zásahem do rodinného a soukromého života žalobkyně a osob zúčastněných na řízení a za třetí žalovaná ignorovala specifické a individuální okolnosti případu.
19. Žalobkyně ve svém podání ze dne 23. 6. 2021 skutečně navrhla výslech osob zúčastněných na řízení, aby prokázala svůj status rodinného příslušníka občana Evropské unie a nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života. Důkazní návrh zopakovala ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 20. 12. 2021. Ministerstvo vnitra jeho neprovedení zdůvodnilo na str. 9 rozhodnutí o přechodném pobytu. Žalobkyně proti jeho neprovedení brojila (bod 2. doplnění odvolání ze dne 1. 2. 2022) a ačkoliv žalovaná tuto námitku v napadeném rozhodnutí reflektuje (str. 5), přímo se k ní v rozhodnutí

nevyjadřuje. V obecné rovině platí, že *pokud se správní orgán v rozhodnutí o oprávněm prostředku se všemi uplatněnými námitkami nevypořádá, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2020, čj. 1 Afs 68/2020 - 31 a tam citované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71, nebo ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012 - 45). Nejde však o absolutní pravidlo, z něž by neexistovaly výjimky. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku čj. 1 Afs 68/2020 - 31 dodává, že pokud se správní orgán zabývá podstatou námítky (argumentace) a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty, o nepřezkoumatelnost nejde. Zároveň nemají správní orgány povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námítka jako celek neobstojí (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014 - 43). Stejně tak o nepřezkoumatelnost nejde, je-li opomenutá námitka irelevantní pro posouzení věci.

20. Nyní jde o opomenutou námitku žalobkyně, že Ministerstvo vnitra neprovedlo výslech jejich osvojitelů. Nejprve je nutno zdůraznit, že žalobkyně tuto odvolací námitku formulovala poněkud obecně, když jen uvedla, že *„správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutečný stav věci, když neprovedl důkazy navrhované účastníky řízení, a to výsledky účastníků řízení č. 2 a 3“*. Ministerstvo vnitra však v prvostupňovém rozhodnutí žalobkyni přesně vysvětlilo, proč neprovedlo výslech těchto osob - aktuální situaci v rodinném a soukromém životě zkrátka zjistilo na základě ostatních provedených důkazů (mimo jiné z výpovědi samotné žalobkyně). Tuto nadbytečnost žalobkyně ve svém odvolání nijak nezpochybnila a konkrétně neuvedla, co nového by jejich výslech měl přinést. Navíc ve správním spise je založen protokol o jejich výsledku z roku 2014 (protokol čj. OAM-9491-28/PP-2014 a čj. OAM-9491-27/PP-2014).
21. Žalobkyně v odvolání namítala, že výslech osvojitelů mělo ministerstvo provést ze dvou důvodů - k prokázání postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie a k otázce nepřiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života. Tady musí krajský soud konstatovat, že první důvod je lichý. Právní výklad a závěr, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie (jak bude vysvětleno níže), nemůže zvrátit svědecká výpověď. Nejde o skutkovou, ale o právní otázku, kterou žalovaná ve svém rozhodnutí podrobně vypořádala. Druhý důvod by již mohl být relevantní, ovšem správní orgány vyšly skutkově především z výpovědi samotné žalobkyně a též ze závěrů civilního rozsudku Městského soudu v Brně o osvojení žalobkyně. Správní orgány verzi žalobkyně nerozporovaly a akceptovaly závěr, že mezi žalobkyní a jejími osvojiteli skutečně existují těsné a blízké vztahy (což potvrdily i krajský a Nejvyšší správní soud v předchozích věcech žalobkyně). Proto ačkoliv mlčení ohledně této odvolací námítky jistě představuje vadu, nezpůsobuje podle krajského soudu nepřezkoumatelnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí. Nešlo o opomenutý důkaz, neboť orgán 1. stupně se k jeho možnému provedení vyjádřil.
22. Na to navazuje námitka žalobkyně, že se žalovaná nevypořádala se zásahem do rodinného a soukromého života. To byl důvod, proč krajský soud předchozí rozhodnutí žalované zrušil. Nyní však žalovaná své pochybení napravila a na stranách 10 a 11 se k zásahu do rodinného a soukromého života alespoň stručně vyjádřila.

23. Ani třetí důvod tvrzené nepřezkoumatelnosti není relevantní. Žalovaná nyní (na rozdíl od předchozího zrušeného rozhodnutí) pracovala s individuálními okolnostmi žalobkyně a jejím příběhem. Vyhodnotila jej pro žalobkyni nepříznivým způsobem, což však nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nezakládá. Úvahy žalované jsou z napadeného rozhodnutí zřetelné.

Status rodinného příslušníka občana EU

24. Napadené rozhodnutí stojí na dvou základních pilířích. Za prvé, žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie - proto jí nelze udělit požadované pobytové oprávnění. A za druhé, zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu nezasahuje nepřiměřeným způsobem do rodinného a soukromého života žalobkyně.
25. Námitky spadající do první kategorie nejsou důvodné. Pro žalobkyni nejde o nic překvapivého, neboť se stejnou argumentací neuspěla už v řízení před Nejvyšším správním soudem týkajícím se (čj. 7 Azs 374/2018 - 28) a ani před krajským soudem (čj. 30 A 3/2019 - 45). Žalovaná dospěla k závěru, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a zákona o pobytu cizinců, jelikož je neteří paní A. G. (jedné z osob zúčastněných na řízení) a její osvojení jako zletilé osoby není obdobou osvojení nezletilého. Jelikož žalobkyně podala svou druhou žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU dne 2. 10. 2015, tj. přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 314/2015 Sb., tak právní otázku jejího statusu je s ohledem na přechodná ustanovení zapotřebí posoudit podle § 15a zákona o pobytu cizinců ve znění do 17. 12. 2015 (bod 23 citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 7 Azs 374/2018 - 28). Žalobkyni v první řadě nelze považovat za rodinnou příslušnici jejích osvojitelů podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (nezaopatřený příbuzný v sestupné linii), jelikož osvojení zletilé osoby, jež není obdobou osvojení nezletilého, nezakládá podle Nejvyššího správního soudu vztah, který by byl z právního hlediska rovnocenný vztahu mezi rodičem a dítětem (body 36-47 citovaného rozsudku). Nejednalo se ani o vztah obdobný vztahu rodinnému, jenž by umožňoval aplikovat na situaci žalobkyně ustanovení o rodinném příslušníkovi EU obdobně podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť pro takový vztah by podle judikatury bylo nutnou podmínkou, aby žalobkyně byla mladší 21 let; naproti tomu žalobkyni bylo již v době podání (druhé) žádosti 28 let (bod 27 citovaného rozsudku). Ustanovení zákona týkající se rodinného příslušníka občana EU nelze na žalobkyni použít obdobně ani podle § 15a odst. 3 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců (týká se cizinců, jež žili ve státě původu nebo posledního pobytu s občanem EU ve společné domácnosti), neboť se svými osvojiteli v Arménii před příchodem do ČR ve společné domácnosti nežila (bod 28 citovaného rozsudku). Stejně tak nelze za tímto účelem využít úpravu obsaženou v § 15a odst. 3 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců (dopadající na cizince občanem EU vyživované), neboť toto zákonné ustanovení je nutno vykládat v souladu s čl. 2 odst. 2 a čl. 3 odst. 1, 2 evropské směrnice o volném pohybu, a tudíž i v tomto případě musí existovat skutečná závislost na občanu EU ve státě původu nebo posledního pobytu, což v případě stěžovatelky není splněno (bod 29 citovaného rozsudku).
26. Žalobkyně se snaží tyto závěry zvrátit tím, že její vztah k osvojitelům je specifický a velmi blízký. S tím se vypořádal už Nejvyšší správní soud v bodě 27 citovaného rozsudku čj. 7 Azs 374/2018 - 28, kde uvedl: „... i kdyby vztah stěžovatelky k její tetě a strýci fakticky připomínal vztah mezi rodičem a dítětem (jak tomu pravděpodobně dle obsahu spisu je), nemohlo by se jednat o vztah obdobný vztahu rodinnému ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b)

zákona o pobytu cizinců“. Proto nelze její vztah posoudit jako vztah obdobný vztahu rodinnému. Tu je na místě korigovat žalobkynino tvrzení, že jde jen o argumentaci žalované. Stejný názor sdílí i krajský a Nejvyšší správní soud (viz výše). Na tom nemůže změnit nic ani argumentace soukromoprávní úpravou. S ní se ostatně také Nejvyšší správní soud vypořádal v opakovaně citovaném rozsudku čj. 7 Azs 374/2018 - 28 (srov. body 43-46).

Zásah do soukromého a rodinného života

27. Zbývá tak otázka, zda napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně. Povinnost posoudit dopad do rodinného a soukromého života cizince stíhá orgány státu podle judikatury Nejvyššího správního soudu i v řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu, jakkoliv jim ji v tomto řízení výslovně neukládá § 174a zákona o pobytu cizinců. Lze ji však dovodit z čl. 17 směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 Azs 96/2015 - 30), resp. plyne přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, čj. 10 Azs 127/2018 - 30). Z posledně citovaného rozsudku jednoznačně vyplývá, že o nepřiměřeném zásahu do rodinného života lze uvažovat i v případě cizince, u něhož správní orgán dospěl důvodně k závěru, že není rodinným příslušníkem občana EU ani s ním nemá vztah obdobný vztahu rodinnému (v daném případě šlo o vztah babičky k její vnučce).
28. Argumentace Ministerstva vnitra k této otázce je fakticky koncentrována do dvou odstavců na straně 9 prvostupňového rozhodnutí, kde ministerstvo sice připouští zásah rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně, ten ale považuje za přiměřený. Podle Ministerstva vnitra je žalobkyně dospělou, svéprávnou a samostatnou osobou, která se může vrátit do Arménie, a aniž by musela kontaktovat svého bývalého manžela a rodinu, může tam začít nový život. Stejně tak může žalobkyně získat pobytové oprávnění z jiného důvodu (zaměstnanecká karta) v České republice a zde zachovávat rodinné vazby k osobám zúčastněným na řízení. V osamostatnění jí nebrání žádné zdravotní problémy.
29. Tyto závěry napadla žalobkyně v odvolání a poukázala na okolnosti svého života, které podle ní ministerstvo ignorovalo. S tím se ale žalovaná neztotožnila. Doplnila, že osoby zúčastněné na řízení jezdí do Arménie na dovolenou a mohli by tak být žalobkyni nápomocni s vyřízením pobytového oprávnění pro ČR i na území Arménie.
30. Úvodem musí krajský soud důrazně vytknout žalované, že v rozhodnutí na straně 10 konstatuje toto (zvýraznění doplněno): „*Komise nad rámec svých povinností posoudila, že napadeným rozhodnutím nebude porušen závazek, který pro Českou republiku vyplývá z mezinárodních smluv, jimiž je vázána (Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod).*“ Krajský soud v předchozím rozsudku a Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku čj. 7 Azs 374/2018 - 28 jasně žalované řekli, že dopady do rodinného a soukromého života žalobkyně posuzovat musí, je to její povinnost. Pokud žalovaná s tímto závěrem soudu nesouhlasila, měla proti němu podat kasační stížnost, nikoliv s ním polemizovat v novém rozhodnutí navazujícím na zrušující rozsudek soudu. Žalovaná snad mohla mít na mysli jediné to, že posouzení činí nad rámec svých zákonných povinností. Každopádně toto „překročení“ se do práv žalobkyně nijak nepromítlo, jelikož nakonec žalovaná zásah do rodinného a soukromého života posoudila.

31. Jinak je tomu u dalšího právního závěru žalované na téže straně, kde uvádí: „Podle názoru Komise nemůže pohnutý osud účastnice řízení odůvodnit nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života ve chvíli, kdy účastnice řízení nesplňuje zákonné podmínky pro vydání tohoto pobytového oprávnění.“ Tento názor přímo odporuje tomu, co žalované vytkl v předchozím řízení krajský soud. Ten jasně uvedl (stejně jako Nejvyšší správní soud v rozsudcích čj. 7 Azs 374/2018 - 28 a čj. 10 Azs 127/2018 - 30), že i v případě žalobkyně, která nesplňovala kritéria vyžadovaná § 15a zákona o pobytu cizinců, bylo nutné se dopadem do rodinného a soukromého života zabývat: „Žalovaná má pravdu v tom, že žalobkyni nelze pro účely povolení k přechodnému pobytu považovat za rodinnou příslušnici jejich osvojitelů, ani na ni nelze příslušná ustanovení použít obdobně. Správní orgány se však musí vypořádat s otázkou, zda s ohledem na specifickou situaci žalobkyně nebude zamítnutí její žádosti o povolení k přechodnému pobytu představovat nepřiměřený zásah do jejího rodinného a soukromého života.“ Pokud by platila rovnice použitá žalovanou – tedy, že nesplňuje-li cizinec zákonné podmínky pro pobytové oprávnění, nemůže rozhodnutí zasáhnout jeho rodinný a soukromý život – proč by krajský soud rušil předchozí rozhodnutí žalované a věc jí vracel? Proč by měly správní orgány zkoumat dopad do rodinného a soukromého života u cizince, který nesplňuje zákonné podmínky pro vydání pobytového oprávnění, když by to beztak nemohlo vést k jinému výsledku řízení? Tvzení žalované hraničí s nerespektováním závazného právního názoru soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Pro odstranění veškerých pochybností krajský soud uvádí, že pokud správní orgán shledá zásah do soukromého a rodinného života nepřiměřeným, musí pobytové oprávnění žalobkyni udělit.
32. Ačkoliv žalovaná vycházela z nesprávného právního názoru, ten se fakticky nijak neprojevil, protože žalovaná neshledala, že by byl zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně nepřiměřený. V napadeném rozhodnutí sice obsáhle citovala judikaturu Nejvyššího správního soudu, k samotnému dopadu do rodinného a soukromého života se nicméně vyjádřila jen ve třech odstavcích (strana 10 a poslední dva odstavce na straně 11). Argumenty správních orgánů lze shrnout následovně: (i) žalobkyně je v České republice od roku 2013 a za tak dlouhou dobu si mohla pobyt zlegalizovat, (ii) žalobkyně se může vrátit do Arménie a začít si osobní a rodinné vazby budovat tam, (iii) napadeným rozhodnutím se žalobkyni nezakazuje pobyt na území České republiky a ta si může požádat o jiné pobytové oprávnění.
33. Krajský soud musí oběma správním orgánům vytknout, že se opět dostatečně nezabývaly individuálními okolnostmi řešeného případu. Kladou při své argumentaci důraz na to, že je žalobkyně samostatnou a svéprávnou osobou, která se může osamostatnit a žít vlastní život v Arménii. Toto tvrzení však nebere ohled na stanovisko samotné žalobkyně, která ve svých výpovědích setrvale uvádí, že chce svůj život žít po boku osob zúčastněných na řízení, pracovat s nimi v jejich podniku a poskytnout jim nezbytnou péči během jejich stáří. Při posuzování zásahu do rodinného a soukromého života nestačí jen řešit okolnosti, které povahu takového zásahu zeslabují (dospělost, svéprávnost, fyzická způsobilost pracovat). Především je nutné vyhodnotit a vypořádat se s těmi okolnostmi, které naopak o nepřiměřeném zásahu mohou svědčit (zdravotní stav, vazby v zemi původu, rodinné vztahy). Žalovaná to neučinila, proto nelze výsledek jejího hodnocení posoudit jinak než jako nezákonný.
34. Velmi návodný je v tomto směru následný judikatorní závěr: „Posuzování přiměřenosti si lze představit jako poměřování na rovnoramenných vahách. Na jednu misku vah se položí

míra, v jaké cizinec nesplňuje zákonné požadavky pro vydání povolení k pobytu a stanoví se význam těchto nedostatků z hlediska veřejného zájmu. Na druhou miskou vah se položí tíha dopadů do soukromého a rodinného života. Aby rozhodnutí o nevydání povolení k pobytu bylo přiměřené, je nutné, aby miska vah s veřejným zájmem byla těžší (veřejný zájem závažnější) než miska s dopady (jejich závažností) do soukromého a rodinného života“ (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2019, čj. 9 A 52/2015 - 139, bod 36).

35. Žalovaná se tedy měla všemi okolnostmi, které mohou mít vliv na řešení sporné otázky, podrobně zabývat. Jako inspiraci mohly správní orgány využít rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012 - 39, který v bodě 26 (s odkazy na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku* a *Üner proti Nizozemsku*) vymezil kritéria, která musí být v cizineckých věcech brána v potaz (a která jsou obdobně formulována i v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Na nynější věc lze aplikovat například tato: (i) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu, (ii) délka pobytu cizince v České republice, (iii) rodinná situace cizince, (iv) rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen, (v) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát - příbuzní, návštěvy apod., (vi) věk a zdravotní stav.
36. Krajský soud nyní popíše, které okolnosti mají být pro posouzení přiměřenosti zásahu do osobního a rodinného života žalobkyně rozhodné a které tedy budou muset správní orgány v řízení znovu zhodnotit. Žalovaná totiž učinila v tomto směru úvahu sice přezkoumatelnou, avšak povrchní a v důsledku toho nesprávnou. Vyjít je třeba z toho, že okolnosti nynějšího případu jsou zcela výjimečné, prakticky neopakovatelné. Nepanují o nich zároveň sebemenší pochybnosti. Žalovaná nevyužila příležitosti, aby žalobkynin příběh jakkoliv zpochybnila, například křížovým výsledkem jí a jejích osvojitelů. I soud bude proto z jejích skutkových tvrzení bez dalšího vycházet.
37. Pokud jde o dotčený veřejný zájem (s ním je třeba zásah do rodinného života poměřit), je nezbytné důsledně rozlišovat splnění podmínek pro kladné vyřízení žádosti a otázku přiměřenosti zásahu do rodinného života. Rozhodnutí totiž může být zcela jistě nepřiměřené, i pokud by nebyly splněny podmínky pro vydání povolení k pobytu (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2020, č. j. 10 A 16/2020 - 43). Nelze přitom přehlížet, že i když žalobkyně nakonec nesplnila žádnou z podmínek pro udělení přechodného pobytu rodinnému příslušníkovi občana EU, hned u několika zákonných požadavků se o jejich splnění reálně uvažovalo. Žalobkyni tvrzený status unikl často takřkajíc „o vlásek“ (např. jen kvůli překročení věku 21 let). Podstatný je nicméně zejména fakt, že pobyt žalobkyně podle všeho žádné narušení veřejných zájmů nepředstavuje. Není prokázáno, že by páchala na území České republiky trestnou činnost ani že by excesivně využívala zdejší sociální systém. Právě naopak, pokud skutečně hodlá pečovat ve stáří o své osvojitele (a nic ze skutkových zjištění nesvědčí o tom, že by se z její strany jednalo o prázdné proklamace), mohla by sociálnímu systému České republiky v budoucnu dokonce ulevit. Žalobkyni k tíži lze tedy klást pouze fakt, že po určitou dobu pobývala na území České republiky neoprávněně.
38. Co se týká délky pobytu a rodinné situace, žalobkyně pobývá na území České republiky od roku 2013. Nutno dodat, že přinejmenším po část této doby – konkrétně od pozbytí platnosti výjezdního štítku do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jímž byla zrušena její povinnost opustit území (tj. od 12. 11. 2015 do 16. 10. 2019) – pobývala na našem území neoprávněně. To ale nic nemění na tom, že k okamžiku napadeného rozhodnutí

prakticky devět let nebyla v zemi svého původu. Jak je zřejmé z vyjádření žalobkyně, v Arménii žádné kontakty neudrhuje a má tam zpřetrhané osobní vazby se svými nejbližšími. Naopak v České republice žalobkyně po celou tuto dobu bydlela se svými osvojiteli a vytvořila si s nimi velmi blízký vztah. Ze spisu jednoznačně vyplývá, že žalobkyně nadále žije s osobami zúčastněnými na řízení ve společné domácnosti a podle všeho nemá žádného partnera. Vztah mezi žalobkyní a osobami zúčastněnými založený osvojením na řízení trval ke dni vydání napadeného rozhodnutí šest let (nyní skoro sedm let) a jeví se jako velmi blízký. Nelze na něj proto nahlížet jen právně (že nejde o tak blízký vztah, jako u osvojení nezletilého), ale především je nutné zohlednit jeho faktické kvality a lidskou stránku celého případu.

39. Potenciální narušení rodinného života v tomto případě souvisí s výše popsányi silnými vazbami žalobkyně na hostitelský stát, a naopak vymizelými vazbami na stát původu. Návrat do Arménie v jejím případě rozhodně nelze považovat za snadnou možnost, jak začít nový život. Fakticky by šlo o odtržení žalobkyně od její jediné zbývající rodiny a návrat do prostředí, které je pro ni cizí, stresující (z jejích výpovědí vyplynulo, že má stále obavy z bývalého manžela) a kde nemá žádné fungující rodinné vazby (rodina se jí po smrti otce prakticky zrekla). Žalovaný situaci zlehčuje, krajský soud však nepovažuje jeho představy za realistické. Žalobkyně nemá ani tu nejmenší záruku, že by pobytový status v ČR získala. Soud má vážné pochybnosti o tom, zda by si jej vůbec byla schopná z Arménie vyřídit, když tam nemá žádné zázemí a strýc s tetou tam dojíždějí nanejvýš na dovolenou. Je proto třeba pečlivě uvážit, jaké skutečné dopady by mohlo mít na život žalobkyně rozhodnutí, které by ji vytrhlo z rodinného prostředí, jež jí v České republice vytvořili její osvojitelé a které na ni má zjevně pozitivní vliv.
40. S tím souvisí poslední hledisko. Oba správní orgány totiž velmi zkratkovitě přistoupily k posouzení zdravotního stavu žalobkyně. V řízení bylo jednoznačně prokázáno (též viz rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 15. 3. 2016, čj. 34 C 181/2015 - 38, ve věci osvojení), že žalobkyně měla ještě krátce před příjezdem do České republiky psychické problémy a užívala antidepresiva. Její tvrzení tomu zcela odpovídají – v Arménii přišla o dítě a otce, prodělala psychické a fyzické týrání ze strany bývalého partnera a zcela se odloučila od tamější části rodiny. O odloučení svědčí například to, že podle rozsudku Městského soudu v Brně čj. 34 C 181/2015 - 38 dala matka žalobkyně souhlas s jejím osvojením. Ano, v současné době se žalobkyně s psychickými problémy neléčí (žádné lékařské zprávy žalobkyně nepředložila) a zřejmě je v pořádku. Nelze však učinit tak zjednodušující závěr, že žalobkynin stav je stabilní a může v Arménii začít nový život. Správní orgány už neřešily, proč se psychický stav žalobkyně zlepšil. Jak uvádí žalobkyně, je to právě díky osobám zúčastněným na řízení, které se žalobkyně ujaly a poskytly jí nový domov. Ono pouto zřejmě stojí za zlepšením psychického stavu žalobkyně a nelze předvídat, jak by se jeho náhlé narušení na psychické rovnováze žalobkyně podepsalo.
41. Krajský soud na závěr uvádí, že nepopírá, že by žalobkyně mohla žádat o pobyt na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění. Tato otázka je však druhotná. Zasahuje-li rozhodnutí žalované nepřiměřeným způsobem do rodinného a soukromého života žalobkyně, je lhostejné, že toto rozhodnutí nezakazuje pobyt žalobkyně na území i ve vztahu k dalším pobytovým důvodům. Tato argumentace je lichá a vychází z jakési premisy, že pokud zamítavé rozhodnutí nezakazuje vstup do České republiky absolutně, nemůže nikdy zasáhnout do rodinného a soukromého života. Obdobná logika ale neplatí a do rodinného a soukromého života samozřejmě může zasáhnout i rozhodnutí, které

cizinci „jen“ neuděluje nebo ruší oprávnění k pobytu za jedním konkrétním účelem (srov. body 30-33 výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012 - 39). Žalobkyně by se sice mohla po návratu do Arménie opět ucházet o získání jiného pobytového oprávnění v České republice, ale nemusela by jej obdržet – nejde o nárok cizince. Je proto reálná možnost, že by se do České republiky nemohla vrátit a svůj soukromý a rodinný život zde dále rozvíjet.

42. Hlediska vymezená výše v bodech 36-40 tohoto rozsudku bude nutné znovu zhodnotit a poměřit míru narušení veřejného zájmu s intenzitou zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Z výše uvedeného přitom vyplývá, že dotčení veřejného zájmu s ohledem na dosavadní bezproblémový pobyt žalobkyně na území a charakter vztahu žalobkyně s jejími osvojiteli, který se velmi blíží statutu rodinného příslušníka dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, není nijak zásadní. Naopak intenzita zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně se z důvodu délky pobytu žalobkyně v České republice, těsných vazeb vytvořených s jejími osvojiteli a vymizelých rodinných vazeb na zemi původu, a s přihlédnutím ke zdravotnímu stavu žalobkyně jeví jako značná.
43. Krajský soud přistoupil k tomu, že spolu se zrušením napadeného rozhodnutí zrušil též rozhodnutí prvního stupně. K takovému kroku může soud přistoupit i bez návrhu ze strany žalobce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, čj. 1 Afs 57/2006 - 70). Jde o postup spíše výjimečný, odůvodněný zpravidla tím, že prvostupňové rozhodnutí nemělo být vůbec vydáno nebo že odvolací orgán by beztak nemohl jeho vady sám napravit (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, čj. 1 As 60/2006 - 106, č. 1456/2008 Sb. NSS, str. 4). V nynějším případě vedlo soud ke zrušení obou rozhodnutí to, že žalovaná by musela zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra sama zrušit a pouze by přenesla závazný právní názor soudu na prvostupňový orgán (jako to ostatně učinila v předchozím „kole“ soudního přezkumu). Takový krok by byl zbytečný a řízení by jen bezdůvodně protahoval. Soud nicméně i přes zrušení prvostupňového rozhodnutí vrací věc zpět žalované, neboť § 78 odst. 4 s. ř. s. mu jiný postup neumožňuje. Na žalované tak bude, aby postoupila spis prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení.

V. Závěr a náklady řízení

44. Na základě výše uvedených úvah shledal soud žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí i rozhodnutí orgánu prvního stupně pro nezákonnost zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož v něm budou správní orgány právním názorem krajského soudu vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), shrnuje soud své závěry přehledně takto: Je nepochybné, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu by došlo k určitému zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně. Správní orgány musí znovu zhodnotit, zda by se tak stalo v míře přiměřené, či nikoliv, přičemž musí zásah poměřit s veřejným zájmem podle kritérií vymezených v tomto rozsudku. Proto krajský soud zrušil napadené rozhodnutí spolu s prvostupňovým rozhodnutím pro nezákonnost a věc vrací zpátky žalované. Pokud dojdou správní orgány k závěru, že zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně způsobený negativním rozhodnutím o její žádosti by byl nepřiměřený, budou jí muset pobytové oprávnění udělit.
45. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Strana žalující měla ve věci plný úspěch, proto má vůči straně žalované právo na náhradu nákladů, které

v řízení před soudem účelně vynaložila. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a v nákladech právního zastoupení v řízení před krajským soudem. Strana žalující náklady nevyčísila, soud proto vyšel z obsahu soudního spisu. Zástupkyně strany žalující učinila celkem 2 úkony právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) - šlo o převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu; tento úkon je třeba uhradit bez ohledu na to, že právní zástupce zastupoval účastníka již ve správním řízení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, čj. 1 As 21/2011 - 52, č. 2414/2011 Sb. NSS], a jedno písemné podání soudu ve věci samé, tj. podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon náleží podle § 7 bodu 5 aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu odměna ve výši 3 100 Kč. Zástupci dále náleží náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za každý úkon. Nárok na náhradu DPH právní zástupkyně nevznesla a ani soud nezjistil, že by byla jako plátkyně DPH registrována, proto ji za jeden úkon náleží 3 400 Kč, celkem tedy za všechny úkony 6 800 Kč (2 x 3 400 Kč). Výše nákladů právního zastoupení za celé řízení tudíž činí 6 800 Kč a výše soudních poplatků 3 000 Kč. Celkem má strana žalovaná uhradit straně žalující částku 9 800 Kč, k čemuž jí soud stanovil lhůtu jednoho měsíce.

46. O nákladech osob zúčastněných na řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které ji vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení zúčastněným osobám žádná povinnost uložena nebyla.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. 2. 2023

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu